

Heb dank, o Willeke, voor al je gaven

(melodie: *Heb dank, o God van alle leven* – lied 315; J G Bastiaans)

En Ruprecht weent. Waar is de vrouwe
die hem zo lang tot zingen bracht?
Hij was zoveel van haar gaan houen,
die lichte toets, die zeggingskracht.
De vrouw die jeugd gaf aan zijn jaren,
die zijn verleden toekomst gaf.
Hij liet haar *Happiness* ervaren.
Waarom die onverdiende straf?

De cantorij telt minder vrouwen
dan mannen, maar voor allen geldt:
zij heeft ze leren maat te houden,
want noten zijn een mijnenveld,
goed luisteren en heel klein zingen,
en uit te spreken wat er staat.
Met zachte hand en zonder dwingen
bracht zij hen naar een hoger staat.

Willeke Smits hoort bij de grootsten.
Haar enthousiasme en haar spel!
Wat hebben wij van haar genoten,
van haar en Harrie, van dat stel.
Haar weg voert verder, straks mag Leiden
verliefd zijn op haar orgelspel.
Wij wensen jou daar mooie tijden.
Jij bent een schat, meid, dankjewel!